

Motstandere af Lotteriet og ønske det afskaffet. Jeg vil nævne en Autoritet paa det politiske Omraade, nemlig den bekendte Fransmand Maurice Bloch, hvis Navn man finder af hans politiske Lexikon; denne Mand, der maa antages at have et Overblik over disse Forhold, skriver i sin politiske Dictionaire, at denne Stat — Lotteriet er jo i Virkeligheden en Stat — er fordømt i Principet, og at den vil forsvinde tidlig eller sent i de Lande, hvor den endnu eksisterer. En bekendt fransk Statsmand, Senator og Statsøkonom Léon Say, udtrykker sig saa stærkt, at han siger, at „de Lovgivere, som stadfæste en saadan Stat, votere et vist Antal Tyverier og Selvmord hvert Aar“, og han siger, at der ikke er noget Paaskud, der kan fritage Noget, der stemmer for, hvad der fremkalder saadanne Forbrydelser. Det er meget stærke Ord, men der kan ganske vist i det daglige Liv paavises adskillige sørgelige Exempler i saa Henseende. Jeg vil kun nævne, at jeg for kort Tid siden læste i et Blad om en Ulykkelig, der har taget sig af Dage, eller som i alt Fald var druknet, jeg ved det ikke; hans Lig blev fundet i Bøblingesøen, at i hans Portemonnaie fandtes kun 5 Ore og nogle Lotterisedler. Om det har Noget at bethyde, skal jeg ikke kunne sige, men det synes at være et Fingeryeg i den Retning, som jeg ønsker, man skal lægge Mærke til. Jeg har set en Statistik over Indtægterne og Udgifterne ved Lotteriet i Østerrig for en længere Mærætte, og den, der har udarbejdet den, udbrager da deraf den Bære, at det i Særdeleshed er i de store Handelskrisers Tid, at man ser, der spilles mest i Lotteriet. Det er ogsaa et af den Slags Forsvar, man hører for Lotteriet, at Ulykkelige Mennesker dog skulde have Noget at gribe til, Noget at dulme Sorgen med; naar de ere komne paa Knæene i økonomisk Henseende, skulde de have Lov til at spille i Lotteriet. Men det er kun en daarlig Trøst, der bydes dem, thi selv om de kunde spille paa alle Lodderne, ville de dog lide Tab, ere de saa heldige at spille paa en mindre Del og dog vinde Noget, er det dog et Spørgsmaal, om det kan gaa op imod, hvad de have tabt i det Hele; og vinde de endelig det store Lod, er det et Spørgsmaal, om der virkelig er Sykke ved de Penge; thi det gælder jo: let vundet, let fundet. Naar man indvender, at man dog skal hvide den Ulykkelige en Trøst, bærer man sig ad paa lignende Maade, som naar man byder en Mand Trøst i Brændevin, Opium og Morfin. Jeg kunde nævne en Række Udtalelser fra bekendte Mænd, men jeg skal indskrænke mig til en eneste, der hidrører fra

en dansk Mand. Man er nemlig meget tilbøjelig her i Danmark til, naar det ikke er En af vore egne Danske, da ikke at tillægge hans Udtalelser nogen Autoritet, og jeg skal derfor fremlægge en meget fordømmende Udtalelse om Lotteriet af afdøde Biskop Martensen. Han siger nemlig i sin Ethik: „Til Medbrudelse af den offentlige Sædelighed hører ogsaa det, naar Staten vel forbøder private Spillehuse, men selv holder offentlig Spillehus ved at stille sig i Spidsen for Lotterier“. Og han tilføjer: „det er kun lidet værdigt for Staten at opretholde denne Institution“.

Jeg gjør mig ingen Illusioner om, at det skulde lykkes mig ved disse Bemærkninger strax at omstyrte en saa robsættet Institution. Men en Gang skal der jo begyndes, og jo før man begynder, des før vil man ogsaa kunne naae Enden. Jeg vil derfor haabe, at det Udvalg, som jeg antager, faaer med denne Sag at gjøre, vil stille sig lige saa rigtigt, efter min Mening, som Finantsudvalget i 1850 og sige: vi sætte ikke oftere Noget om Klasselotteriet paa Finantsloven, med mindre Finantsministeren lover at indbringe et Lovforslag om Klasselotteriets Ophævelse.

Schiøtz: Det ærede Medlem, som nu satte sig, ser uregelmæssig ensidig paa denne Sag, og han ser tillige meget urigtig paa forskellige af de Punkter, som staa i Forbindelse med denne Sag. Det lader saaledes til, at det ærede Medlem ikke har Die for, at man i de udenlandske Stater, hvor man ikke har noget Lotteri, har Noget, der næsten er værre, idet man har Præmieobligationsstatslaan, hvorved der drives en langt større Svindel, end der kan drives med Lotterisedler i et autoriseret Lotteri. Jeg har ikke forlangt Ordet for at komme ind paa denne Sags Realitet; men jeg maa dog sige, at det forekommer mig, at man ikke i dette Dieblik kan fuldstændig ophæve Klasselotteriet, netop af den Grund, at et autoriseret Klasselotteri regulerer Spillelysten. Det er langt bedre, at Spillelysten reguleres og kontrolleres herhjemme, end at Folk henvises til udenlandske Lotterier, navnlig til Svindel med Præmieobligationer, som endog er langt farligere end Handel med Lotterisedler. Desuden mener jeg, at Samfundet her ikke er saaledes for Dieblisset; at man ubetinget strax kan gaa hen og afskaffe det autoriserede Klasselotteri. I et Land, hvor man ikke overholder de Spillelove, man har i Forveien, hvor man ser igjennem Fingre med Overtrædelserne, godt vidende, at Lovene overtrædes, der vil det være for meget at forlange, at man skulde ophæve den eneste